

[Ragnhild Andersen.]

har imidlertid — måske for at komme uden om alle disse utilfredsstillende forhold, som bundes i folkeforsikringsloven — ikke stillet sit forslag som et forslag til en ændring af folkeforsikringsloven, men udelukkende som et dyrtidstillæg for vinterhalvåret fra oktober 1948 til april 1949. Han forsøger måske derved at komme bort fra de pinlige områder, f. eks. det spørgsmål, der er rejst af kontorchef i Københavns kommunes socialdirektorat Aage Klausen, som i juni måned i år skrev en bemærkelsesværdig artikel i „Socialt tidsskrift“. Kontorchefen fremsætter i den artikel nogle betragtninger om fradragsreglerne ved beregning af alders- og invaliderente med henblik på de tillæg, der blev gennemført ved lovrevisionen af december 1947. Han påviser, at fradragsreglerne, der — således som mit parti gang på gang har påpeget — er mærkværdige og uretfærdige, forringes for hver gang, man yder hjælp til rentemodtagerne, derigennem, at hjælpen ydes til tillæggene og ikke til grundbeløbet. Man har ret til at have 50 pct. af grundbeløbet i indtægt, men når indtægterne fordeles på tillæggene og ikke på grundbeløbet, vil det sige, at det beløb, man har ret til at have i indtægt ved siden af renten, uden at denne bliver nedsat, fortsat bliver ved at være alt for lille.

Det fremgår af kontorchef Klausens artikel — og man må jo tro, det er en mand, der ved, hvad han taler om, eftersom han er kontorchef i Københavns kommunes socialdirektorat —, at beregningerne ved lovens sidste ændring var fejlagtige, og at rentens stigning efter lovens vedtagelse skyldtes pristallets overvægt overfor de nedskæringer, som ellers ville være blevet resultatet. Med andre ord, renten blev ikke forhøjet, man gav ikke dem, der trængte hårdest, en reel forbedring, man gav et beløb i overensstemmelse med pristallets stigning, og kun fordi man fik dette beløb, lykkedes det at undgå, at renten på visse områder gik ned for rentemodtagerne.

Kontorchef Klausen går ud fra — således som også den højtærede socialminister gjorde gældende her i folketinget —, at de forbedringer, der gennemførtes sidste år, var tænkt fortrinsvis at skulle komme de rentemodtagere tilgode, som ikke havde anden indtægt af betydning, men kontorchefen kommer til det resultat, at personer, hvis indtægt ligger under det fradragsfri beløb, med andre ord de dårligst stillede, med ingen eller kun ganske ringe indtægt ved siden af renten, har fået en såvel abso-

lut som relativt mindre forbedring af deres rente end størsteparten af de personer, hvis indtægt er større. Og han påviser hermed, at lovændringerne i december 1947 til trods for deres tilsyneladende logik har virket stik mod deres hensigt.

Han peger således på, at aldersrentemodtagere, hvis indtægt ligger under det fradragsfri beløb, har fået endnu ringere vilkår end tidligere, i hvert fald i Københavns kommune. Dette skyldes, at Københavns kommune i det væsentlige gav huslejetilskud til sine rentemodtagere, og de, der i forvejen fik huslejetilskud i henhold til den før december 1947 bestående lovgivning, fik således ingen gavn af det huslejetillæg eller rentetillæg, som blev indført i december 1947; dette forbedrede i virkeligheden for mange rentemodtageres vedkommende ikke deres økonomi med en øre. Med andre ord en meget stor del af de dårligst stillede rentemodtagere fik overhovedet ingen forbedring ved revisionen sidste vinter, og mange alders- og invaliderentemodtagere ville endda have fået færre penge udbetalt, hvis renten ikke samtidig var blevet pristalsreguleret. Kun de rentemodtagere, som ikke tidligere fik huslejetilskud, opnåede i december 1947 en reel forbedring, men mange fik som sagt slet intet.

Jeg vil gå ud fra, at den højtærede socialminister er bekendt med disse betragtninger og har prøvet deres rigtighed, ligesom jeg vil gå ud fra, at de andre ærede ordførere også har bemærket sig disse betydningsfulde oplysninger angående vor revision af loven sidste år.

Det vil fremgå af de bemærkninger, jeg her har fremført, at vort parti er af den opfattelse, at vilkårene for vore gamle og invaliderne i meget høj grad trænger til at forbedres, at altså selve folkeforsikringsloven trænger til meget betydelige forbedringer. Dette gælder bl. a. aldersgrænsen. Denne blev i sin tid under venstres regering sat i vejret fra 60 til 65 år, men den må ned igen til 60 år. Og hvordan forholder det sig egentlig med muligheden for de 60-årige kvinder for at få aldersrente? Vi har talt om dette spørgsmål både i sommeren 1946 og i december 1947. Vort parti har stillet ændringsforslag herom, men alle andre partier har stemt det ned. Man har erklæret sin sympati for forslaget, sin kærlighed for sagen og sin villighed til at arbejde for spørgsmålet. Må jeg spørge: Kan man da blive ved med sine sympati-erklæringer? Hvorfor kommer den højtærede socialminister ikke med et forslag herom?